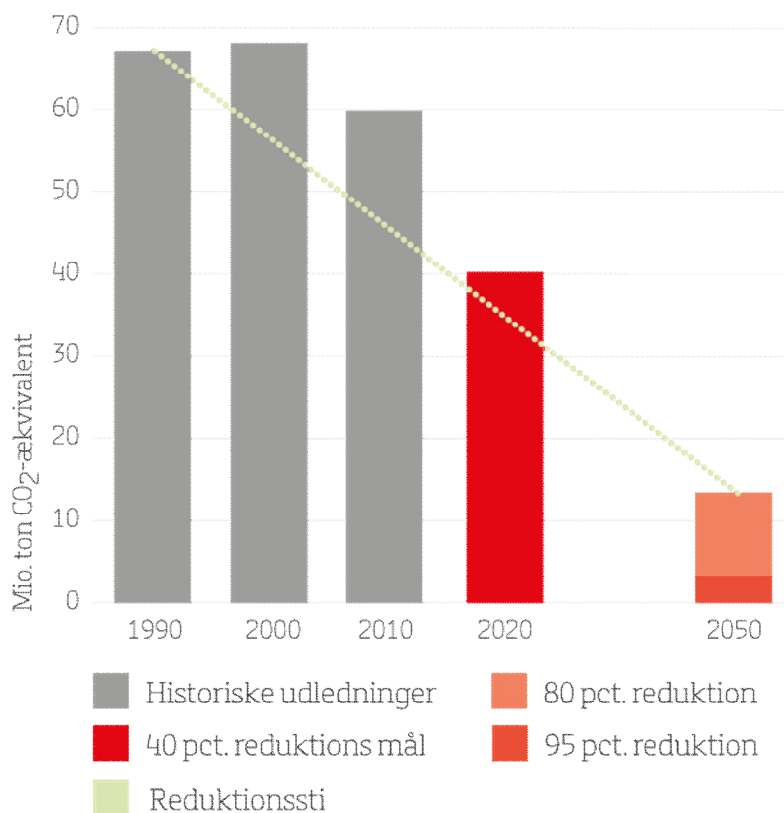

Fakta: Regeringens mål om 40 pct. reduktion af drivhusgasudledningen i 2020 er ambitiøst - men inden for rækkevidde.

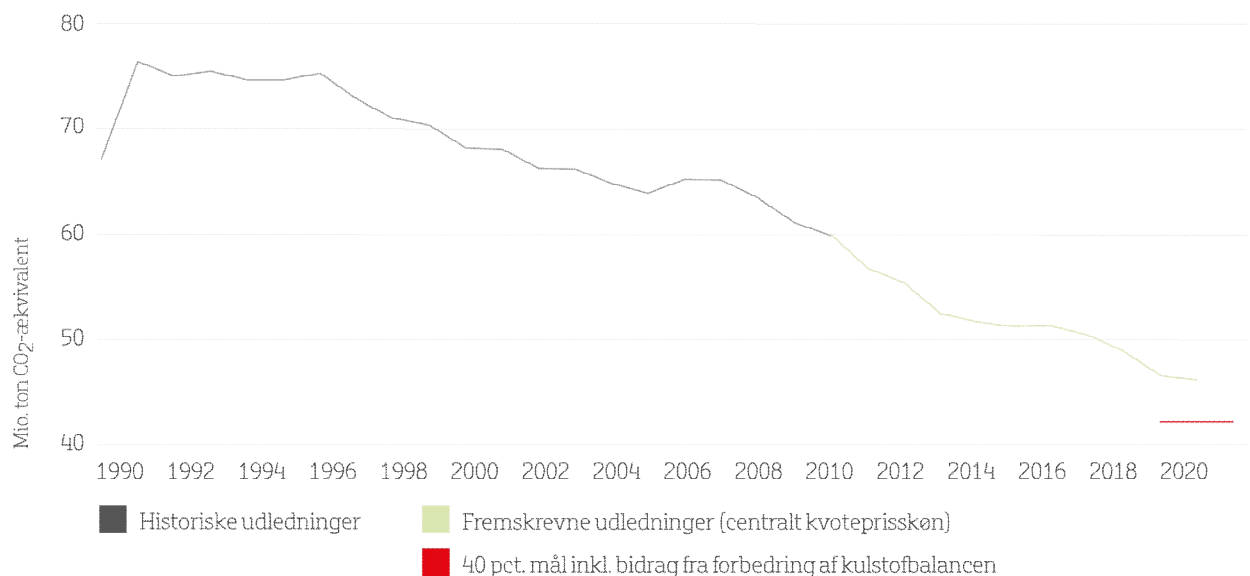
August 2013

En 40 pct. reduktion i 2020 er en naturlig trædesten mod en langsigtet reduktion af drivhusgasudledningerne i overensstemmelse med EU's mål om en 80 – 95 pct. reduktion i 2050, jf. figur 1. EU's 2050 mål bygger på anbefalinger fra FN's International Panel on Climate Change (IPCC) bestående af klimavidenskabsfolk fra hele verden.

Danmark har allerede reduceret udledningerne af drivhusgasser væsentligt – fra ca. 75 mio. ton/år i begyndelsen af 1990'erne til ca. 60 mio. ton i 2010, jf. figur 2. Energiaftalen fra 2012 ventes at betyde yderligere reduktioner til omkring 46 mio. ton i 2020 – svarende til en samlet reduktion på ca. 34 pct. i forhold til 1990. Ifølge den centrale fremskrivning lavet til Klimaplanen ventes der at

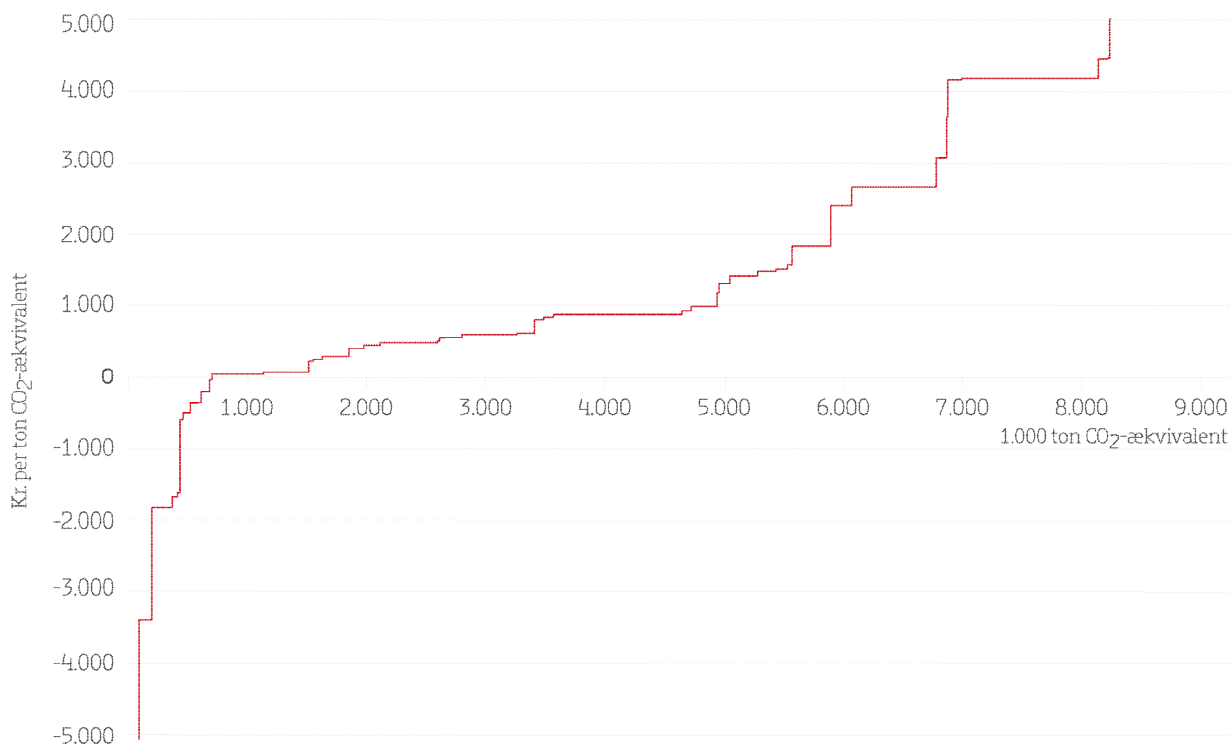
mangle en yderligere reduktion på ca. 4 mio. ton/år i 2020 for at nå regeringens 40 pct. Der er dog betydelig usikkerhed omkring dette tal: Dels er udledningerne afhængige af den økonomiske aktivitet frem mod 2020. Dels afhænger en stor andel af de danske udledninger af EU's fælles klimapolitik. Danske udledninger i 2020 kan således falde med op mod 1,5 mio. ton CO₂-ækvivalent, hvis det lykkes at komme igennem med stramninger af EU's kvotedirektiv og EU-krav til bilers CO₂-udledninger.

Den ekstra reduktionsindsats for at nå regeringens 40 pct. mål vil indebære investeringer. I forbindelse med Klimaplanen har en tværministeriel arbejdsgruppe analyseret en lang række mulige virkemidler til reduktion af drivhusgasser. Herunder er reduktionspotentialer for hvert virkemiddel i 2020 blevet vurderet (målt i ton CO₂-ækvivalent). Desuden er der foretaget beregninger af den samfundsøkonomiske omkostning (målt i kr. pr. ton CO₂-ækvivalent reduceret) - samt af de årlige budgetøkonomiske omkostninger for hhv. staten, erhvervssektorer og private husholdninger.

Den samfundsøkonomiske omkostning fremkommer ved at opgøre alle relevante gevinster og omkostninger for samfundet, som det har været muligt at sætte pris på. Ved en sammenligning af de enkelte virkemidlers samfundsøkonomiske omkostning kan man herefter få en oversigtsmæssig vurdering af, hvilke virkemidler der er mest omkostningseffektive – set fra et samfundsøkonomisk perspektiv.

Figur 3 nedenfor sammenfatter reduktionspotentialer og den samfundsøkonomiske omkostning pr. ton CO₂-ækvivalent for alle de tiltag, den tværministerielle arbejdsgruppe har regnet på. Den vandrette akse viser reduktionspotentialer målt i mio. ton CO₂-ækvivalent, og den lodrette akse viser den samfundsøkonomiske omkostning målt i kr. per ton CO₂-ækvivalent reduceret.

Hvert lille vandret stykke af den røde kurve udtrykker reduktionspotentialen for et givent virkemiddel, og den samfundsøkonomiske omkostning for dette virkemiddel kan aflæses på den lodrette akse. Tiltagene er opstillet efter de samfundsøkonomiske omkostningers størrelse. De billigste virkemidler længst til venstre i grafen har negative samfundsøkonomiske omkostninger, og en gennemførelse heraf vil derfor give et samfundsøkonomisk overskud. Omvendt vil en gennemførelse af virkemidler længst til højre i grafen kunne indebære samfundsøkonomiske omkostninger på op mod 5.000 kr. pr. ton CO₂-ækvivalent reduceret. Derved udtrykker grafen, at desto større det samlede (akkumulerede) reduktionsbehov er, desto dyrere virkemidler er der brug for.

Det skal understreges, at langt de fleste af de analyserede virkemidler vil medføre ekstra *budgetøkonomiske* omkostninger for enten staten, erhvervsvirksomheder og/eller husholdninger. Forskellen i samfundsøkonomiske omkostninger og budgetøkonomiske omkostninger er bl.a., at de samfundsøkonomiske omkostninger også omfatter værdien af anden forurening end CO₂, dvs. afledte miljøeffekter som f.eks. samtidige reduktioner af kvælstofudledning og ammoniak fra landbruget.